

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.520 van 3 oktober 2011
in de zaak A. 199.204/IX-7066**

In zake : Ridouan EL KADDOURI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Diane Volders
 kantoor houdend te 2300 Turnhout
 Merodelei 189
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 16 februari 2011, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing M10-5-0437 van 14 januari 2011 van de vijfde
kamer van de Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke
gewelddaden en aan de occasionele redders waarbij aan Ridouan El Kaddouri een
hulp van 10.000 euro wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van
28 februari 2011.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2011.

Staatsraad Jeroen Van Nieuwenhove heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stephanie Taelemans, die loco advocaat Diane Volders verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker wordt op 13 november 2007 opzettelijk verwond in een schietincident te Sint-Truiden. Drie personen worden hiervoor bij een vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt van 18 april 2008 veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, deels met uitstel of probatie-uitstel. Op burgerlijk gebied worden de daders solidair veroordeeld tot betaling van een provisie aan de verzoeker. Bij een vonnis van dezelfde rechtbank van 27 februari 2009 wordt aan de verzoeker een schadevergoeding toegekend van 56.455,80 euro, te vermeerderen met vergoedende en gerechtelijke interesten. Bij een

vonnis van 26 juni 2009 wordt hem een bijkomende schadevergoeding toegekend van 122.980,12 euro, te vermeerderen met vergoedende en gerechtelijke interesten.

3.2. Op 12 maart 2010 deelt de optredende gerechtsdeurwaarder in een brief aan de verzoeker mee dat hij vreest dat de kosten voor de uitvoering van de voormelde vonnissen hoger zullen zijn dan het te verwachten resultaat en dat hij de gedwongen uitvoering ten laste van de veroordeelde daders afraadt.

3.3. Op 6 april 2010 dient de verzoeker bij de Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (hierna: de Commissie) een aanvraag in voor financiële hulp (hoofdhulp) ten belope van 62.000 euro voor de schade die hem opzettelijk was toegebracht op 13 november 2007 te Sint-Truiden.

3.4. Op 20 december 2010 behandelt de vijfde kamer van de Commissie de betrokken aanvraag.

3.5. Op 14 januari 2011 neemt de Commissie de bestreden beslissing waarbij het verzoek van verzoeker ontvankelijk wordt verklaard en waarbij hem een hulp van 10.000 euro wordt toegekend. Deze beslissing luidt als volgt:

“II. Vervolging

Bij vonnis van de Correctionele rechtbank te Hasselt d.d. 18 april 2008 werden de genaamden Chafiq CHOUA, Karim EL KHATTOUTI en Rahmouni AOUAM, wegens het plegen van de sub I vermelde feiten (gekwalficeerd als ‘door middel van geweld of bedreiging ten nadele van El Kaddouri Ridouan een niet nader te bepalen hoeveelheid cocaïne, die hen niet toebehoorden bedrieglijk weggenomen te hebben, het geweld of bedreigingen een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid, ten gevolge gehad hebbend’, met verzwarende omstandigheden) allen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar (deels met uitstel of probatie-uitstel).

Op burgerlijk gebied werden de drie beklaagden solidair veroordeeld tot betaling van de provisionele som van € 2.000 meer intresten aan verzoeker.

Tevens werd Dr. L. Dessers als deskundige aangesteld, met de gebruikelijke opdracht.

Bij vonnis van voornoemde rechtbank d.d. 27 februari 2009 werden CHOUA, EL KHATTOUTI en AOUAM bij verstek veroordeeld tot betaling van de som van € 56.455,80 meer intresten aan verzoeker. De uitspraak over de medische kosten, het loonverlies TAO en BAO en de gerechtskosten (met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding) werd aangehouden.

In een navolgend vonnis d.d. 26 juni 2009 werden de beklaagden - andermaal bij verstek- veroordeeld tot betaling van de som van € 122.980,12 meer intresten aan verzoeker, verhoogd met de rechtsplegingsvergoeding van € 5.000.

VI. Beoordeling door de Commissie

Het verzoekschrift aan de Commissie is regelmatig naar de vorm en het werd tijdig neergelegd. Aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan.

De wetgeving betreffende de hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden verleent aan de slachtoffers geen subjectief recht op ‘schadeloosstelling’, maar wel op het eventueel bekomen van een ‘hulp’, gesteund op het principe van de collectieve solidariteit. Uit de aard zelf van de hulp volgt dat de ‘volledige vergoeding’ van het door de slachtoffers geleden nadeel niet wordt gewaarborgd. Bij het beoordelen van een hulp dienen de voorschriften van de artikelen 31, 31 bis, 32, 33 en 33bis van de wet van 1 augustus 1985 nageleefd te worden.

Vooreerst wenst de Commissie te benadrukken dat ze geen integrale schadeloosstelling verzekert. Ze kan, naar billijkheid, slechts een financiële hulp toekennen voor de schadeposten die limitatief zijn opgesomd in artikel 32, § 1, van voormelde wet. ‘Economisch verlies huisman’ en ‘hulp van derden’ zijn daarbij niet opgenomen en komen dus niet in aanmerking voor vergoeding.

Daarnaast vestigt de Commissie de aandacht op artikel 33, § 1, van de wet. Luidens dit wetsartikel -zoals het van kracht is sedert 25 januari 2010, datum van inwerkingtreding van de wet van 30 december 2009 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (II)- kan de Commissie bij de bepaling van het hulpbedrag ‘onder meer rekening houden met het gedrag van de verzoeker of van het slachtoffer indien dit gedrag rechtstreeks of onrechtstreeks heeft bijgedragen tot het ontstaan van het nadeel of de toename ervan.’

In zijn schrijven d.d. 6 april 2010 vestigde de raadsman van de heer El Kaddouri de aandacht op het feit dat er volgens de rechtbank geen fout van zijn cliënt in oorzakelijk verband met de door hem geleden schade bewezen is. Terzake staat op bladzijde 20 van het vonnis d.d. 18 april 2008 het volgende te lezen:

‘De raadsman van vierde beklaagde (Rahmouni AOUAM) roept in dat de burgerlijke partij El Kaddouri Ridouan medeverantwoordelijk is voor het veroorzaken van zijn eigen schade en dat dienvolgens een verantwoordelijkheidsverdeling zich opdringt.

De rechtbank is van oordeel dat geen fout van de burgerlijke partij in oorzakelijk verband met de door hem geleden schade bewezen is, zodat niet dient te worden overgegaan tot een 'verdeling van aansprakelijkheid'.

Zo is onder meer niet bewezen dat de burgerlijke partij het wapen waarmee geschoten werd zelf bij had en dit wou gebruiken t.o.v. beklaagden (voor zover dit als een fout in oorzakelijk verband met de schade zou kunnen aanzien worden). Het bij zich hebben van cocaïne of het in aanwezigheid zijn van een persoon die cocaïne bezit, is geen fout die in oorzakelijk verband staat met de gevorderde schade.'

In dit verband wenst de Commissie te benadrukken dat zij niet gebonden is door de uitspraak op burgerrechtelijk vlak. Immers, de Commissie verschilt in haar beoordelingscriteria van de burgerlijke rechter doordat zij enerzijds het limitatief karakter van de schadeposten die voor vergoeding in aanmerking komen moet respecteren (zie hoger), en anderzijds door het feit dat zij beslist 'in billijkheid'. Bij de totstandkoming van de wet van 1 augustus 1985 is de wetgever vertrokken vanuit een heel andere filosofie dan de in het gemeenrecht toegepaste bestraffing van de fout, nu de Staat niet de veroorzaker is van de schade. De reeds aangehaalde notie 'collectieve solidariteit tussen de leden van eenzelfde natie' is op haar beurt gestoeld op het begrip 'abnormaal sociaal risico' dat tot de ongelijkheid van de burgers terzake van de openbare lasten leidt. Het aldus gecreëerde mechanisme van 'buitengewone schadeloosstelling' is tevens gebaseerd op de idee dat de collectiviteit naar billijkheid moet instaan voor het herstel van de schade die op zich als een sociale kwaal wordt beschouwd.

In eerdere rechtspraak heeft de Commissie erop gewezen dat het hierboven uiteengezette principe van collectieve solidariteit tussen de leden van eenzelfde natie, op grond waarvan een schadeloosstelling kan toegekend worden zonder dat deze integraal is of een afdwingbaar recht inhoudt, door de verzoeker zelf wordt doorbroken wanneer deze door eigen gedrag of door het stellen van handelingen schade toebrengt aan de andere leden van de natie waartoe hij/zij behoort, door bijvoorbeeld bezit of handel in drugs. In die optiek meent de Commissie dat het nooit de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest dat de Staat, die bovendien de schade niet veroorzaakt heeft, moet opdraaien voor het herstel van de schade overkomen aan personen die willens nillens in een drugs- of ander crimineel milieu opereren en daardoor zelf het risico opzoeken van onderlinge afrekeningen.

Uitgaande van het gegeven dat harddrugs niet legaal kunnen aangekocht worden, is de Commissie van oordeel dat degene die zich met dergelijke illegale stoffen inlaat, in een milieu terechtkomt waarvan ieder normaal mens weet (of zou moeten weten) dat er niet alleen het risico bestaat dat de aangekochte stoffen schadelijk zijn voor de gezondheid, maar ook dat hij (of zij) een verhoogd risico op geweld loopt.

Het is evident dat wie zich vrijwillig (al dan niet ten gevolge van de verslaving) aan dergelijke risico's blootstelt, minder of zelfs helemaal geen aanspraak kan maken op het mechanisme van collectieve solidariteit tussen wetsgetrouwe burgers. Er anders over oordelen zou immers een impliciete goedkeuring van dergelijk gedrag inhouden.

In de voorliggende zaak acht de Commissie het onbillijk om aan verzoeker de toekenning van een financiële hulp geheel te ontzeggen, nu vaststaat dat verzoeker het slachtoffer is geworden van opzettelijke gewelddaden met zware gevolgen. Maar anderzijds dient rekening te worden gehouden met de attitude van het slachtoffer, zoals hierboven gespecificeerd.

In die omstandigheden meent de Commissie aan verzoeker een globale hulp te kunnen toekennen zoals hierna bepaald.

VII. Begroting van de hulp door de Commissie

De hulp kan in billijkheid begroot worden op € 10.000.”

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Het door de verzoeker ingediende verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord, bevat eveneens een aantal argumenten ten gronde. Aangezien de procedureregeling inzake de cassatieberoepen niet in deze mogelijkheid voorziet, wordt het stuk uit de debatten geweerd in de mate dat het meer inhoudt dan het loutere verzoek tot voortzetting.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het strafrechtelijk gewijsde erga omnes en van artikel 33 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen. Uit de verdere ontwikkeling van het middel blijkt dat hij tevens de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker stelt dat de Commissie vrij kan oordelen over de vordering tot schadevergoeding, maar dat zij bij haar beoordeling gebonden is door wat beslist werd in het oordeel over de strafvordering. Die vaststellingen hebben gezag van gewijsde en de Commissie had hiermee rekening moeten

houden. Het gezag van gewijsde betreft immers niet enkel het beschikkende gedeelte van het vonnis, maar ook alles wat in rechte vereist is om de beslissing te motiveren. Als bijvoorbeeld een bepaald feit niet bewezen wordt geacht, kan de benadeelde ook voor de burgerlijke rechtbank geen schadevergoedingseis instellen voor dat feit. De Commissie gaat er te dezen ten onrechte vanuit dat de verzoeker zich zou inlaten met illegale stoffen (harddrugs) en zich in een milieu zou bevinden waarvan ieder normaal mens weet dat hij een verhoogd risico op geweld loopt. Deze argumentatie van de Commissie is in strijd met de bevindingen in het voormelde vonnis van 18 april 2008. Enerzijds wordt in dat vonnis gesteld dat niet bewezen is dat de verzoeker het wapen waarmee geschoten werd, zelf bij zich had en dit wilde gebruiken tegen de daders. Anderzijds trekt de correctionele rechtbank in twijfel dat de verzoeker cocaïne bij zich had of dat hij wist dat hij zich in aanwezigheid bevond van personen die cocaïne bezitten.

Voorts stelt de verzoeker dat het bedrag van de hulp door de Commissie naar billijkheid wordt bepaald. Uit de voormelde vonnissen blijkt dat de verzoeker een zeer aanzienlijke schade heeft opgelopen, gelet op de schadevergoeding waartoe de daders werden veroordeeld. Het bedrag van de financiële hulp die de verzoeker aan de Commissie vraagt, is slechts een derde van de schadevergoeding waartoe de daders veroordeeld waren. Zelfs indien rekening moet worden gehouden met het gedrag van de verzoeker, kan de hulp onmogelijk in billijkheid begroot worden op 10.000 euro. Een dergelijk bedrag gaat helemaal in tegen de vaststellingen van de deskundige waarbij een blijvende invaliditeit van 20 procent en een blijvende arbeidsongeschiktheid van 35 procent wordt vastgesteld, alsook tegen de schadevergoeding zoals die werd begroot door de burgerlijke rechter. De bestreden beslissing is bijgevolg onredelijk en in strijd met artikel 33, § 1, van de wet van 1 augustus 1985.

In zijn memorie van wederantwoord bekritiseert de verzoeker nog de stelling in de memorie van antwoord dat het onbewezen is dat de avondlijke rit en de omstandigheden waaronder de verzoeker uiteindelijk in

Alken terecht kwam, alleen te maken hadden met zijn zoektocht naar werk. Hieruit blijkt juist dat de verwerende partij zich louter baseert op eigen hypothetische veronderstellingen, in plaats van op de feiten die de correctionele rechtbank bewezen heeft geacht. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, moet de Commissie rekening houden met alles wat de strafrechter noodzakelijk en zeker heeft beslist over de tenlasteleggingen, net als de burgerlijke rechter dit moet doen.

Beoordeling

6. Naar luid van artikel 33, § 1, van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen wordt het bedrag van de hulp naar billijkheid bepaald en kan de Commissie onder meer rekening houden met het gedrag van de verzoeker of van het slachtoffer indien dit gedrag rechtstreeks of onrechtstreeks heeft bijgedragen tot het ontstaan van de schade of de toename ervan.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 1 augustus 1985 is door de minister benadrukt dat het “nooit de bedoeling (is geweest) aan het slachtoffer de gelegenheid te geven zijn financiële toestand te herstellen doch enkel hem financiële middelen ter beschikking te stellen om aan het geleden verlies enigszins tegemoet te komen” (*Parl. St.* Senaat, 1984-85, nr. 873-2/1°, p. 36). Het kwam er met andere woorden op aan, rekening houdend met de beschikbare budgettaire middelen, het leed van de slachtoffers enigszins te verzachten. Tijdens de bespreking van het desbetreffende ontwerp in de plenaire vergadering van de Kamer van Volksvertegenwoordigers vatte verslaggever Barzin het aldus samen: “que la formule mise en place relevant d’un souci d’équité, avait un caractère supplétif et consistait en un ‘geste de solidarité’ qui n’impliquait pas dans le chef des demandeurs, un droit à l’obtention” (*Parl. Hand.* Kamer, 1984-85, 23 juli 1985, p. 3.491). Uit de parlementaire voorbereiding blijkt aldus dat er geen subjectief recht op de toekenning van de financiële hulp bestaat.

Die zienswijze blijkt ook uit het arrest nr. 61/98 van 4 juni 1998 van het Grondwettelijk Hof, dat in verband met de grondslag en de aard van de financiële tegemoetkoming de volgende overwegingen bevat:

“B.4.1. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 1 augustus 1985 blijkt dat de wetgever het ‘billijk’ heeft geacht ‘te voorzien in een financiële tegemoetkoming vanwege de Staat bij de schadeloosstelling van het slachtoffer, wanneer de misdaadpreventie de opzettelijke gewelddaad niet heeft kunnen voorkomen’.

De grondslag voor de tegemoetkoming vanwege de Staat is geenszins ‘een vermoeden van schuld dat op de Staat rust, omdat deze laatste het misdrijf niet heeft kunnen voorkomen’ maar wel ‘een principe van collectieve solidariteit tussen de leden van een zelfde natie’. ‘Het ontwerp is dan ook in generlei opzicht een verzwakking van de aansprakelijkheid van de daders van het misdrijf en evenmin voert het een soort van aansprakelijkheid van de Staat in’ (*Gedr. St.*, Senaat, 1984-1985, nr. 873/1, p. 17, en nr. 873/2/1°, p. 5).

De wetgever heeft bijgevolg gekozen voor een stelsel van subsidiaire hulp (artikel 31, § 1, 1°, van de wet van 1 augustus 1985), waarvan het bedrag naar billijkheid wordt bepaald en de door de wetgever vastgestelde bedragen niet mag overschrijden (artikel 33 van die wet).

Artikel 32 stelt bovendien op beperkende wijze de nadelen vast die voor de toekenning van de hulp in aanmerking kunnen worden genomen. Die beginselen van subsidiariteit en beoordeling naar billijkheid zijn volgens de wetgever essentieel (*Gedr. St.*, Senaat, 1984-1985, nr. 873/2/1°, pp. 7 en 8).

Artikel 35 van de wet bepaalt zijnerzijds dat de hulp toegekend ingevolge de beslissing van de commissie, door de Minister van Justitie wordt vereffend, rekening houdend met de beschikbare middelen van het Fonds.

Uit de parlementaire voorbereiding volgt ten slotte dat het om een buitengewone schadeloosstelling gaat, ‘hetgeen betekent dat de toekenning ervan nooit als een recht kan worden opgevorderd’ (*Gedr. St.*, Senaat, 1984-1985, nr. 873/2/1°, p. 19).”

7. Rekening houdend, enerzijds, met de beperktheid van de financiële middelen, en anderzijds, met de bekommernis om het leed van de meest behartenswaardige slachtoffers toch enigszins te verlichten, heeft de wetgever voorzien in een bepaling van het bedrag van de hulp naar billijkheid, hetgeen een zekere beoordelingsvrijheid inhoudt. Deze beoordelingsvrijheid is,

gelet op het voorgaande, van een andere aard dan die van een rechter die oordeelt over een burgerrechtelijke schadevergoeding die een dader verschuldigd is aan een slachtoffer. Dit heeft tot gevolg, zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft opgemerkt in haar advies over het ontwerp dat de wet van 1 augustus 1985 is geworden, dat “de beslissing van het strafgerecht over de burgerlijke rechtsvordering geen gezag van gewijsde zal hebben voor de vergoedingscommissie omdat voor die commissie de partijen niet dezelfde zullen zijn als in het geding dat voor het strafgerecht gevoerd wordt en de bij de commissie ingediende aanvraag tot schadeloosstelling niet hetzelfde voorwerp noch dezelfde oorzaak zou hebben als de voor het strafgerecht gebrachte burgerlijke rechtsvordering”. Hieruit volgt volgens de afdeling wetgeving “dat de commissie (...) zich anders (zal) kunnen uitspreken dan het strafgerecht, onder meer wat betreft het verdeeld zijn van de aansprakelijkheid” (*Parl. St. Senaat*, 1984-85, nr. 873/1, p 100).

8. De beslissing van de strafrechter heeft gezag van gewijsde, enerzijds voor wat betreft de feiten waarvan de strafrechter, binnen de perken van zijn wettelijke opdracht, ten aanzien van de beklaagde het bestaan zeker en noodzakelijk heeft aangenomen en anderzijds voor wat betreft de noodzakelijke gronden waarop de beslissing steunt. Daaruit volgt dat die feiten door de partijen en door derden in een later geschil niet meer kunnen worden betwist en dat de Commissie geen oordeel kan vellen dat strijdig is met wat beslist werd over de strafvordering.

Voor wat betreft evenwel de beslissingen van de strafrechter over de burgerlijke rechtsvordering waarover hij zich op grond van artikel 4 van het Wetboek van Strafvordering moet uitspreken, bepaalt artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek dat het gezag van het rechterlijk gewijsde beperkt is tot vorderingen waarin de gevorderde zaak dezelfde is, waarin de vordering op dezelfde oorzaak berust en tussen dezelfde partijen bestaat, en waarin de vordering door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is.

9. De door de verzoeker bekritiseerde overwegingen in de bestreden beslissing hebben geen betrekking op de strafrechtelijke beoordeling in het vonnis van 18 april 2008 van de correctionele rechtbank te Hasselt. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat een schending voorligt van het beginsel van strafrechtelijk gewijsde. Het gegeven dat de daders onder meer veroordeeld werden voor diefstal van een niet nader te bepalen hoeveelheid cocaïne, doet hieraan geen afbreuk.

Voor wat betreft de burgerrechtelijke beoordeling in de vonnissen van 18 april 2008, 27 februari 2009 en 26 juni 2009 moet worden vastgesteld dat de gevorderde zaak in de bestreden beslissing verschillend is, gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet aangaande de eigenheid van het verzoek om financiële hulp voor de Commissie (nrs. 6 en 7). Bovendien zijn de partijen in de twee zaken niet dezelfde, aangezien de eerstgenoemde zaak een schadevergoedingseis inhoudt van het slachtoffer van het misdrijf ten aanzien van de daders, terwijl de tweede aangehaalde zaak een verzoek om financiële hulp van het slachtoffer van het misdrijf ten aanzien van de overheid behelst.

De argumentatie van de verzoeker met betrekking tot het gezag van gewijsde van de aangehaalde vonnissen kan bijgevolg niet worden gevolgd.

10. Voor wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 33 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen blijkt de argumentatie van de verzoeker in wezen te slaan op de beoordeling door de Commissie van het bedrag van de schadevergoeding “naar billijkheid”.

Naar luid van artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in het geval van een cassatieberoep niet in de beoordeling van de zaak zelf. Bijgevolg komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe de beoordeling van de feiten over te doen.

Het gegeven dat de verzoeker ter zake verwijst naar de burgerrechtelijke beoordeling in de vonnissen van 18 april 2008, 27 februari 2009 en 26 juni 2009 doet hieraan geen afbreuk, aangezien uit wat voorafgaat (nrs. 8 en 9) reeds is gebleken dat deze beoordeling de Commissie niet bindt.

11. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 34ter van de wet van 1 augustus 1985 en van artikel 32 van het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

De verzoeker argumenteert dat de motieven die de Commissie hanteert niet vaag, duister of onduidelijk mogen zijn. Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing niet wat de Commissie bedoelt met “degene die zich met dergelijke illegale stoffen inlaat”. De verzoeker kan bijgevolg ook niet nagaan hoe de Commissie zijn gedrag heeft beoordeeld en op welke wijze dit de beoordeling van het bedrag van de toegekende steun heeft beïnvloed. De vaststellingen van de Commissie gaan bovendien in tegen de vaststellingen in de vonnissen van de correctionele rechtbank te Hasselt. Aangezien de Commissie niet aantoont op basis van welke gegevens zij aanneemt dat de verzoeker zich met illegale stoffen zoals harddrugs inlaat, kan uit deze motivering niet worden afgeleid dat zij het strafdossier op zorgvuldige wijze heeft onderzocht en dat zij haar beslissing beredeneerd heeft genomen. De motivering is bijgevolg noch deugdelijk, noch afdoende, aangezien de Commissie zich baseert op manifest verkeerde feiten.

Beoordeling

13. Artikel 149 van de Grondwet, in zoverre het bepaalt dat elk vonnis “met redenen [is] omkleed”, vermeldt een regel die onafscheidbaar is van de opdracht tot berechting van een geschil. De regel geldt voor elk contentieus college. Deze bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet -al ware die redengeving verkeerd of onwettig- die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet is nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering -of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven- maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet. Dit geldt eveneens voor de motiveringsplicht vervat in de overige door de verzoeker aangehaalde bepalingen.

Uit de motivering moet enkel blijken op welke feiten de Commissie steunde om haar beslissing te nemen, zodat de partijen kunnen nagaan of zij een rechtsmiddel kunnen aanwenden en zodat de Raad van State kan nagaan of de wet correct werd toegepast. In de tweede plaats moet deze motivering verstaanbaar zijn voor de partijen bij het geding voor de Commissie.

14. De Commissie wijst er in haar beslissing eerst op dat de daders onder meer veroordeeld werden voor diefstal van een niet nader te bepalen hoeveelheid cocaïne door middel van geweld of bedreiging ten nadele van de verzoeker (zie nr. 3.5., onderdeel II). Voorts stelt de Commissie dat “het principe van collectieve solidariteit [...] door de verzoeker zelf wordt doorbroken wanneer deze door eigen gedrag en door het stellen van handelingen schade toebrengt aan de andere leden van de natie waartoe hij/zij behoort, door bijvoorbeeld bezit of

handel in drugs”, dat “het nooit de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest dat de Staat [...] moet opdraaien voor het herstel van de schade overkomen aan personen die willens nillens in een drugs- of ander crimineel milieu opereren en daardoor zelf het risico opzoeken van onderlinge afrekeningen”, dat “degene die zich met dergelijke illegale stoffen [bedoeld wordt : harddrugs] inlaat, in een milieu terechtkomt waarvan ieder normaal mens weet (of zou moeten weten) dat er niet alleen het risico bestaat dat de aangekochte stoffen schadelijk zijn voor de gezondheid, maar ook dat hij (of zij) een verhoogd risico op geweld loopt”. Ten slotte overweegt de Commissie dat het “evident [is] dat wie zich vrijwillig [...] aan dergelijke risico’s blootstelt, minder of zelfs helemaal geen aanspraak kan maken op het mechanisme van collectieve solidariteit tussen wetsgetrouwe burgers” (zie nr. 3.5., onderdeel VI).

De Commissie geeft aldus duidelijk aan waarom verzoeker minder aanspraak kan maken op het mechanisme van collectieve solidariteit, met name omdat hij zich door het bezit of de handel in harddrugs vrijwillig aan een verhoogd risico op geweld heeft blootgesteld. De motivering toont aan waarop de Commissie steunt en welke gedachtegang zij volgt om haar beslissing te nemen, zodat de partijen kunnen nagaan of zij een rechtsmiddel kunnen aanwenden en zodat de Raad van State in voorkomend geval zijn opdracht als cassatierechter naar behoren kan uitoefenen en nagaan of de wet correct werd toegepast. De argumentatie van de verzoeker dat de vaststellingen van de Commissie geen steun vinden in het dossier en dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verkeerde feiten, doet aan die vaststelling geen afbreuk.

15. Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 oktober 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche